ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΒΑΛΝΤΕΣ

Η ΖΗΛΕΙΑ

«Σοῦ γράφω, ἀγαπημένη μου μητερούλα εὑρισκομένη ἀκόμη ὁλόκληρη ὑπὸ τὸ κρᾶτος μιᾶς τρομερῆς ταραχῆς γιὰ κάτι ποὺ μοῦ συνέβη πρὸ ὀλίγου. Ἐγώ, ἡ καλή σου κορούλα, λίγο ἔλειψε νὰ κάνω ἕνα ἔγκλημα,— ναί, ἔκαμα σχεδὸν ἕνα ἔγκλημα, σχεδὸν ἑκουσίως μάλιστα!

Εἶμαι ζηλιάρα, —ἀλλοίμονο! τὸ ξέρεις αὐτὸ μητερούλα μου— εἶμαι φρικτὰ ζηλιάρα. Τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας τὸ ἔνοιωσα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν ἀρραβωνιασμένη ἀκόμη, τὴν ἡμέρα τῶν λεμβοδρομιῶν στὸν Σηκουάνα, ὅταν γιὰ πρώτη φορά, εἶδα τὸν ἄντρα μου τὸ Γάστωνα νὰ περῇ ἀπάνω στὴ βάρκα του γεμάτος ὑγεία, δύναμι καὶ ὡμορφιά, κατάξανθος κάτ' ἀπ' τὸν ἥλιο μὲ τὸ κουστοῦμι τοῦ μπάνιου ἀνοιγμένο μπροστὰ ἀφίνοντας νὰ φαίνεται τὸ κάτασπρο στῆθος του, στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ ὁποίου, κοντὰ στὸν ὦμο, ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ σημάδι, παρόμοιο μὲ μιὰ μικρὴ μαύρη ἐλιά.

Ὁ ὡραῖος Γάστων, ὁ ἄνδρας ποὺ ἡ ἴδια τὸν ἐδιάλεξα παρὰ τὶς συμβουλὲς τῆς οἰκογενείας μου δὲν ἔπαψε νὰ μὲ κάνῃ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἴσως νὰ τὸν ζηλεύω. Ἂν καὶ παντρεμμένος ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ πρὸς τὶς γυναῖκες μιὰ συμπεριφορὰ ποὺ μοῦ προκαλεῖ διαρκῶς ὑπόνοιες καὶ φόβους. Ὅταν τοῦ παραπονοῦμαι γι' αὐτὸ δειλὰ - δειλά, ἐκεῖνος μὲ εἰρωνεύεται μὲ πνεῦμα. Ὅταν θυμώνω, μὲ λέει πειρακτικὰ «μικρονυκοκυροῦλα». Αὐτὴ εἶνε ἡ μεγαλείτερη βρισιὰ του. Δὲν ἀφίνει ποτέ αὐτὴ τὴν ἐλαφρὴ καὶ ἀριστοκρατικὴ του εἰρωνία ποὺ τὸν κάνει ἕναν ἀπ' τοὺς χαριτωμένους ἐκείνους συζύγους πρὸς μεγάλη δυστυχία τῶν γυναικῶν τους! Ὡστόσο ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρων χρόνων ζωὴν μὲ τὸν Γάστωνα δὲν εἶχα ἐναντίον του καμμιὰ θετικὴ ἔνδειξι ἀπιστίας, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἤρθαμε γιὰ νὰ περάσουμε τὸ καλοκαῖρι στὸ Κουρβίλ. Γιὰ μιὰ «μικρονυκοκυροῦλα» σᾶν κι' ἐμένα, ἡ λουτροπόλις αὐτὴ ἦτανε πάρα πολὺ κοσμική. Ὁ ἄντρας μου ὅμως δὲν ὑποφέρει τὰς λουτροπόλεις παρὰ μόνο ὅταν ἔχουν καζίνο, ρουλέττα καὶ τέννις. Τὴν ἴδια κιόλα μέρα τῆς ἀφίξεώς μας, δὲν εἴδαμε κάνει ἑκατὸ βήματα στὴν προκυμαία καὶ συναντήσαμε τὴν κυρία ντ' Ἀβεγκοὺρ μὲ τὸ μικρό της ἀγοράκι. Ἡ κομψὴ καὶ ὡμορφη χήρα ἡ μελαχροινή ὅσο ἐγὼ εἶμαι ξανθή, εἶνε ἡ ζωντανή μου ἀντίθεσις. Παρὰ τὴν ἄμεμπτη διαγωγή της καὶ τὰ λόγια της τὰ τυπικῶς εὐγενικά, μοῦ δίνει στὰ νεῦρα μὲ τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν της κάθε φορὰ ποὺ τά στηλώνει ἀπάνω στὸν Γάστωνα: Ἕνα ἐλαφρὸ φρικίασμα εὐχαριστήσεως λὲς καὶ διατρέχει τὶς βλεφαρίδες της, ἐντελῶς ἀδιόρατο ποὺ δὲν μοῦ διαφεύγει ὅμως ἐμένα. Τὸ παιδί της, ὁ μικρος Ἀνδρέας μοῦ κάνει πιὸ παράξενη ἐντύπωσι ἀκόμη. Ἴσως γιατὶ ἡ θέα του ζωηρεύει τὴ λύπη μου ποὺ δὲν ἔχω κι' ἐγὼ παιδί. Μοῦ φαίνεται ὅμως μᾶλλον ὅτι κάπου τὸν ἔχω δεῖ τὸν μικρὸν αὐτὸν Ἀνδρέα, ὅτι τὸν ἐγνώρισα ἄλλοτε ἀλλοιῶς. Ποῦ; Δὲν θυμᾶμαι πιά.., καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτὴ τῆς μνήμης μου μὲ νευριάζει.

Ἡ παρουσία τῆς μητέρας του μοῦ χαλᾶ ὅλη τὴν εὐχαρίστησι καὶ τὸ παιδί μὲ ταράζει ἐξαιρετικά.

Ὁ Γάστων καὶ ἡ κυρία ντ' Ἀβεγκοὺρ κουβέντιασαν πολὺ λίγο, καὶ τίποτε δὲν δικαιολογοῦσε τὴν ἔνστικτή μου δυσπιστία.

Μιὰ σειρὰ περιστατικῶν ὅμως, ἀσήμαντων κατὰ τὰ φαινόμενα μοῦ σύντριψαν ἔξαφνα τὴν καρδιά.

Σήμερα τὸ πρωΐ, τὴ στιγμὴ καθὼς μὲ τὸ κουστοῦμι τοῦ μπάνιου ἔβγαιν' ἀπ' τὴν καμπίνα μου καὶ προχωροῦσα πρὸς τὴ θάλασσα γιὰ νὰ κάνω τὸ καθημερινό μου λουτρό ἡ κυρία ντ' Ἀβεγκοὺρ μ' ἐρώτησε ἂν θὰ εἶχα τὴν καλωσύνη νὰ πάρω μαζύ μου τὸ ἀγοράκι της. Δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ ἀρνηθῶ, καὶ σὲ λίγο κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ ροδαλὸ καὶ παχουλὸ παιδάκι προχώρησα μαζύ του λίγο βαθύτερα στὴ θάλασσα γιατὶ πρὸς τὴν παραλία ἦτανε πολὺ ρηχή.

Ὁ Γάστων καὶ ἡ κυρία ντ' Ἀβεγκοὺρ εἶχαν μείνει στὴν ἀμμουδιὰ καὶ μᾶς παρακολουθοῦσαν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον. Οἱ σιλουέττες των διεγράφοντο νέες καὶ λιγερὲς στὸ γκρίζο φόντο τῶν μακρυνῶν λόφων. Ἔτσι καθὼς τοὺς ἔβλεπα, μονάχους, τὸν ἕναν δίπλα στὸν ἄλλον, ἕνα ἀόριστο καὶ ὀδυνηρὸ προαίσθημα μοῦσφιξε τὴν καρδιά. Μοῦ φαινόταν ὅτι τόσο ὁ ἄντρας μου ὅσο κι' ἡ κυρία ντ' Ἀβεγκοὺρ παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις τοῦ παιδιοῦ μὲ ὅμοιο βλέμμα τρυφερῆς ἀνησυχίας.

Γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ την ἐπίμονη αὐτὴ ἰδέα ἄρχισα ν' ἀσχολοῦμαι μὲ τὸν Ἀνδρέα. Ἡ θάλασσα καθὼς τὴν ἔδερνε ὁ ἀέρας ἀφροκοποῦσε ὑγρωνόμενη μὲ μεγάλα κύματα ποὺ ἔσπαζαν μὲ κρότο.

Γιὰ νὰ καθησυχάσω τὸ παιδάκι, ἐπλησίασα κάτι ἄλλες γυναῖκες ποὺ ἔκαναν μπάνιο καὶ τὶς ὁποῖες ἐξ ὄψεως ἐγνώριζα Πιαστήκαμε ἀπ' τὰ χέρια καὶ ὀχηματήσαμε ἕνα κύκλο.

— Ὦ! τὶ χαριτωμένο παιδάκι ποὺ ἔχετε! —μοῦ εἶπε μιὰ ἀπὸ τὶς κυρίες γιὰ νὰ μοῦ φανῇ εὐχάριστη. Ὅταν μεγαλώσῃ λιγάκι θὰ μοιάσῃ καταπληκτικὰ μὲ τὸν πατερα του.

Ὁ πέπλος ποὺ ἐσκέπαζε τὴν μνήμη μου σχίστηκε μονομιᾶς, καὶ ξαναεῖδα καθαρὰ σὰν τὰ τὴν εἶχα μπροστά μου μιὰ παλιὰ φωτογραφία τοῦ Γάστωνος ὅταν ἦτανε τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἔμοιαζε τρομερὰ μὲ τὸν Γάστωνα τῆς φωτογραφίας ἐκείνης. Ρώτησα μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρὰ ἀπό συγκίνησι:

— Βρίσκετε ὅτι μοιάζει μὲ τὸν κύριον ἐκεῖνον ποὺ μᾶς περιμένει ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιά, ἐκεῖνα σ' αὐτὴ τὴν κυρία;

Ἡ ἀλλοίωσις τῆς φωνῆς μου ὅπως καὶ ἡ ἀλλοίωσις τῶν χαρακτηριστικῶν μου ἐπίσης, ἔκαναν δίχως ἄλλο τὴν κυρία νὰ αἰσθανθῇ τὴ γκάφα της. Μὲ ρώτησε ζωηρά.

— Ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶνε σύζυγός σας, κυρία;

— Μάλιστα, κυρία...

Δὲν βρῆκα τὴ δύναμι νὰ προσθέσω:

—Τὸ παιδάκι ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε δικό μου!

Ἀποσπάσθηκα ἀπότομα ἀπὸ τὸν κύκλο ποὺ εἴχαμε σχηματίσει, καὶ μολονότι τὰ κύματα ἐγινόντουσαν ὁλοένα ἀγριώτερα καὶ ἐπροχώρησα μὲ τὸν Ἀνδρέα ἀκόμη πιὸ βαθειὰ στὴ θάλασσα, γιατὶ δὲν μποροῦσα ν' ἀκούω τίποτε πιά. Φοβόμουν τὸν ἴδιο τόν ἑαυτό μου. Ἡ θέα τοῦ Γάστωνος ὁ ὁποῖος ἄγγιζε σχεδὸν τὴν κυρία ντ' Ἀβεγκοὺρ μεγάλωνε τὶς ὑπόνοιές μου, καὶ κορύφωνε τὴν μαρτυρικὴ ἰδέα ἀπὸ τὴν ὁποία κατεχόμουν.

Σὲ κάθε κῦμα ποὺ περνοῦσε ἀνεσήκωνα ὅλο καὶ πιὸ νευρικὰ τὸν μικρὸ Ἀνδρέα ποὺ τὰ δυό του χεράκια ἔτρεμαν μέσ' τὰ δικά μου. Ὅταν ἕνα μεγάλο κῦμα μᾶς περιέλουσε μὲ ἀφρούς, σ' ἕνα ξέσπασμα παιδικῆς καὶ ἀφελοῦς ντροπῆς, ὁ Ἀνδρέας φώναξε λαχανιασμένος:

— «Ὦ! κυρία... κυρία... κυτάχτ' ἐδῶ ξεκουμπώθηκε τὸ κοστοῦμι μου!»

Κύτταξα, καὶ στὸ παιδικὸ καὶ λευκὸ αὐτὸ στῆθος εἶδα κοντὰ στὸν ἀριστερὸν ὦμο τὸ ἴδιο μαῦρο σημαδάκι, τὸ ὅμοιο μὲ μικρὴ μαύρη ἐλιά, ποὺ εἶχε καὶ ὁ Γάστων στὸ ἴδιο μέρος τοῦ σώματός του.

Μιὰ δυνατὴ ἀνατριχίλα μοῦ πέρασε τὸ κορμί. Τὸ νερὸ ξαφνικὰ μοῦ φάνηκε σᾶν παγωμένο. Μ' ἔπιασε ἕνα εἴδος ζαλίγγου κοτὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ὅτι μοῦ ἀπόμενε ἀπὸ θέλησι καὶ λογικό, καταποντίστηκε μέσα σ' ἕναν θυμὸ ἔξαλλο, ἀσυγκράτητο προερχόμενο ἀπὸ τὰ πιὸ ἄγρια ἔνστικτα. Ἕνα ἄλλο κῦμα τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὕψωσε ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας τὸν ἀπειλητικό του ὄγκο ἕτοιμο νὰ μᾶς περιλούσῃ. Καθὼς τὸ κῦμα ξεσποῦσε, ἄρπαξα τὸ μικρὸ Ἀντρέα ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐκεῖνος τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ πιαστῇ ἀπὸ πάνω μου. Ἔτσι ἄρπαξα τὸ φτωχὸ παιδὶ νὰ παρασυρθῇ, νὰ χαθῇ μέσ'στὸ ἀνατρέαγμα τῆς ἀγριωμένης θάλασσας...

Στὴν κραυγὴ τῆς ἐκπλήξεως ποὺ ἔβγαλε καθὼς παρεσύρετο, τῆς ἀπογνώσεως ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ, ἀνατρίχιασα, ξυπνῶντας ξαφνικὰ ἀπ' τὸν φρικτόν μου αὐτὸν ἐφιάλτη. Ὅρμησα, ἔκανα μιὰ βουτιὰ καὶ μέσα στὸ νερὸ τὸ ἀνεζήτησα μὲ τὰ δυό μου ἀπελπισμένα χέρια. Τὸ ἔπιασα ἐπὶ τέλους καὶ σφίγγοντάς το ἀπάνω μου μὲ ὅλη τὴ δύναμί μου, ἐγὼ τὰ κύματα ποὺ οὐρλιάζαν καὶ σπρώχνανε τὸ ἕνα τὸ ἄλλο γιὰ νὰ μοῦ τὸ ξαναπάρουν, ἔτρεξα ὡς τὴν ἀμμουδιά, τὸ ἔριξα κοκκαλομένο ἀπ' τὸ κρύο, ὄχι ὅμως καὶ λιγοθυμισμένο στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του καὶ ἔπειτα ἔφυγα γεμάτη ἀπὸ μιὰ ντροπὴ καὶ ἀπὸ μιὰν ἀπίστευτη φρίκη γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου..

Νά μαι τώρα στὸ ξενοδοχεῖο, κλειομένη στὴν κάμαρά μου μὲ τὸ πρόσωπο βυθισμένο μέσ' στὰ χέρια μου τὰ τρεμάμενα ἀκόμα. Κλαίω μπροστὰ στὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ὁποῖο δὲ τολμῶ ν'ἀποτελειώσω. Καὶ μόνον ποὺ θυμοῦμαι τὸ ἔγκλημα ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ κάνω, τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανα —ὦ μητερούλα μου— μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι ζηλιάρα... ἀλλὰ αἰσθάνομαι καλὰ ἐπίσης ὅτι δὲν ἀγαπῶ πιὰ τὸν ἄντρα μου, ὅτι περιφρονῶ τὴ γυναίκα αὐτὴν κι' ὅτι χρωστῶ νὰ ἀφιερώσω ὅλη τὴν τρυφερότητα ποὺ μοῦ ἀπομένει καὶ τὴν εὐσπλαχνία σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ πλάσμα ποὺ θέλησα τόσο ἄναιδρα νὰ τὸ σκοτώσω, στὸ μικρὸ αὐτὸ ἀγοράκι ποὺ ἀντιπροσωπεύει μονάχο αὐτό, τὴν εὐτυχία ποὺ δὲν ἔχει τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ ἔκλεψαν...» **Α. Βαλντὲς**

Καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὴ θάλασσα...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τὸ Παρίσι εἶνε ἀνάστατο αὐτὲς τὶς μέρες καὶ αἰτία εἶνε ἁπλούστατα μιὰ δασκαλίτσα μὲ μακρυὰ μαλλιὰ, τόσο μακρυά, ποὺ νὰ προκαλοῦν τὸ θαυμασμό!

Ἡ δασκαλίτσα αὐτὴ εἶνε Τσεχοσλοβάκα ἀπὸ τὴν Πράγα καὶ ὁνομάζεται δεσποινὶς Ἀλμπέρτα Πόλκλοβα.

Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ἔχει γενηθῇ ἐντελῶς ἡ μόδα τῶν μακρυῶν μαλλιῶν, ἡ δεσποινὶς Πόλκλοβα ἀφῆκε τὰ μαλλιά της νὰ μεγαλώσουν τόσο πολύ, ὥστε ἔφθασαν σὲ μῆκος 2.52 μ. κρέμανται δηλαδὴ 90 πόντους σχεδὸν κάτω ἀπ' τὸ σῶμα της. Ὅταν πρόκειται νὰ χτενισθῇ πρέπει νὰ τὴν βοηθοῦν δυὸ γυναῖκες. Ἡ μιὰ νὰ τῆς κρατῇ σὲ ἀπόστασι τὰ μαλλιά της καὶ ἡ ἄλλη νὰ τὰ χτενίζῃ!..

Τί θεώματος κότσος ὅμως γίνεται μὲ τέτοια μαλλιὰ καὶ πῶς κατορθώνει νὰ τὰ κρατῇ στὸ κεφάλι της, ἡ δὶς Πόλκλοβα εἶνε μυστήριον!...